

ÖZGÜRLÜKLERİN SAVUNULMASI

“Demokratik hak ve özgürlüklere her hal ve şartta sonuna kadar sahip çıkılarak savunulmalıdır.” Bu yargıyı çok işledik, çok söyledik ve yazdık. Son olaylar bunun üzerinde bir kez daha durmayı gerektiriyor.

“Her hal ve şartta sonuna kadar” sözlerinin altını çizmek gerekir. Bu sözler, demokratik hak ve özgürlüklerin en güç şartlarda, baskıların en yoğunlaştığı durumlarda dahi savunulması gereğine işaret eder. Aslında, demokratik hak ve özgürlüklerin var olup olmadığının, hayatta gerçekleşip gerçekleşmediğinin mihenk taşı bu gibi şart ve durumlarda yapılabilen eylemler, alınan sonuçlardır. Demokratikleşmenin gelişmesi, demokrasinin yerleşip oturması böylesi şart ve durumlarda gösterilen direniş, verilen mücadelelerle gerçekleşir, ileri adımlar atılmış olur. Mümkün olan en ileri ve uç noktanın gerisinde kaldınız mı, demokratik özgürlüklerin pratikte en geniş çapta genişlemesi süreci durur ve gerilemelerin ardı alınmaz olur.

“Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi” genel, soyut bir deyim. Bu mücadele somut şartlarda somut biçimlerde, somut ölçülerde verilir. Tekil, somut bir durumda verilecek mücadelenin biçimi ve çapı, sadece o tek somut durumun niteliğine göre değil, her şeyden önce demokratik mücadelenin uzun vadeli bir mücadele olduğu göz önünde bulundurularak o geniş perspektif içinde değerlendirilip saptanır. Demokratik mücadele, birinden kopuk, içinde bulunulan anın esinlenmeleriyle yapılan “çıkışlar” dizisi olarak değil, bir mücadele stratejisinin tutarlı ve hesaplı adımlarından, basamaklarından oluşan sürekli bir hareket olarak yürütülmek gerekir. Böyle bir mücadele yürütümünde, nesnel şart ve olanakları, örgütün gücünü ve verili durumda bu gücün en etkin biçimde nasıl kullanılabileceğini iyi hesaplamak şarttır. Gönlümüzün dilediğini değil, mümkün olanı -şüphesiz imkânları zorlayarak, genişletmeye çalışarak mümkün olanı- yapmakla yükümlüyüz, örneğin, örgüt gücünü hesapsız bir biçimde geniş bir yüzeye dağıtmak büyük bir yanlış olur. Hele baskı ve saldırıların şiddetlendiği durumlarda böyle bir yayılmaya gitmek, verilecek mücadeleyi baştan yokuşa sürmek, başarısızlık olasılığını artırmaktır. Böyle durumlarda yapılması gereken, saldırılara karşı yürüyüşü, mitingi veya kapalı salon toplantısını en iyi savunabilecek biçimde güçleri bir veya bir kaç yere toplamaktır. Gücümüzün nicelik ve niteliğinin, verili şartlar altında bu gücün en iyi nasıl kullanılabileceğinin önceden değerlendirilip saptanması, girişilen eylemin planlandığı üzere sürdürülüp sona erdirilebilmesini sağlar. Her eylemde bunu sağlamak ise mücadelenin başarısı için şarttır.

Bazı grupların benimser görüldüğü “Biz girişelim, bir çıkış yapalım, gürültü patırtı koparsa ve ne kadar koparsa o kadar iyidir; gerilim artar, bilinçlenme artar, kamuoyunun dikkati daha çok çekilir”, görüşü maceracılığın, goşizmin bir ifadesidir. Temelinden sakat bir görüştür. Şüphesiz, saldırıya uğrayan örgüt ve kişi kendini savunur. Bu bir hak ve onur görevidir. Ama amaç olay çıkması, gürültü kopması

değil, gösteri veya direniş hareketinin planlandığı üzere yürütölüp sona vardırılmasıdır.

“Eylem için eylem”, “ne kadar büyük olay çıkar, gürültü koparsa o kadar iyidir” zihniyeti ve uygulamaları yanlış ve zararlı olduğu gibi, demokratik hak ve özgürlükleri kullanmaktan, bu uğurda gücümüz oranında mücadele vermekten kaçınmak da aynı derecede yanlıştır. Bir faşizm tehlikesi, demokratik özgürlükleri kullanmaktan kaçınarak değil, kullanarak önlenabilir. Kitleler bilinçlenip örgütlendiği, örgütlü direnişe geçebildiği an faşizm geriler, pısar. Türkiye’de kitleler bugün bu düzeye gelmediği halde, faşizm alargada tutulabiliyorsa, bu, yine de kitlelerin, demokratik güçlerin belli ölçülerde bilinçlenmiş, sesini ve etkisini duyurur olmasındandır. Gelişmiş kapitalist ülkelerin tekelci burjuvazileri gibi güçlü bir sınıf olmayan Türkiye büyük burjuvazisinin, işçi sınıfı başta olmak üzere bu demokratik, ilerici güçlerle başa çıkmayı gözü kesmemektedir.

Olayların bizim irademiz dışında oluşup gelişmesi bizi beklenmedik durumlarla karşı karşıya bırakabilir, bırakıyor da. Elbette “bu hesapta yoktu” diye gerileyemeyiz. Ama böyle an ve durumlarda da davranışımızı, yapacağımız eylemi yine uzun vadeli mücadelenin perspektifi içinde, onu oturarak saptarız. Bu perspektif, mücadele stratejimiz, nasıl davranmamız gerektiği konusunda bize mutlaka ışık tutar. Her hal ve şartta, demokratik hak ve özgürlükler konusunda yapabileceğimiz büyük veya küçük bir direniş hareketi vardır. Bu hareketi yapmaktan kaçınmamak mücadelenin temel gereğidir.

Demokrasi mücadelesi ve daha genel olarak bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi onu maceracılıktan ve pısrıklıktan, goşizmden ve pasifizmden ayıran kıldan ince ama kılıçtan keskin çizgiler arasında yürür ve gelişir. Bu ayırım çizgilerini açık, seçik saptamak mücadelenin başarısı için vazgeçilmez şarttır.

Yürüyüş, Sayı 36, 16 Aralık 1975